

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010006
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elena Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: C.E.N, s.r.o., Gagarinova 12, 821 05 Bratislava, IČO: 35 780 886, zastúpený Mgr. Tomášom Szabom, advokátom, so sídlom Radvanská 23, 811 81 Bratislava, číslo licencie SAK 4570, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/104/2011 zo dňa 8. novembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/104/2011 zo dňa 8. novembra 2011, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. X XXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) postupom podľa ust. § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní“) rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 31 a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že 27. júna 2011 odvysielal v programe Nočný žurnál+ o cca 23:22 hod. príspevok Nová pôrodnica, v ktorom odznali informácie: „Pacientky majú k dispozícii 14 dvojposteľových izieb, 3 jednoposteľové a 2 apartmány. Všetky vlastné sociálne zariadenia, televízor, trezor či mini chladničku“. (zábery na interiér izby, posteľ, televízny prijímač, kúpeľňa), „My na tých izbách počítame dvojposteľových s prítomnosťou otca alebo nejakej blízkej osoby“. Poskytujeme celý praxne diapazón gynekologických operácií, no a potom je tu pôrodnica, kde v podstate sa staráme, či už o tehotné ženy s patologickou tehotnosťou, respektíve privádzame na svet detí“. (rozhovor sa odohráva pred prístrojovým vybavením kliniky), „Samozrejmosťou je aj prítomnosť dieťaťa na izbe 24 hodín denne. Budúca mamička si okrem toho inkubátora, ambulantného lôžka), „Sú to polohovateľné lôžka, čiže ona môže rodiť v leže, v polosedě, v sede, dokonca takmer vo vertikále“.

Po 2. svetovej vojne sa z neho stala gynekologicko-pôrodná klinika. Tá istý čas chátrela, až kým sa z nej nestalo špičkové pracovisko.

Operačné sály aj ambulancie sú vybavené najmodernejšími prístrojmi“. „... Ja len zopakujem slová jedného nášho pána, ktorý teda vybavoval inštrumentárium na operačke- keď sem prišiel, povedal, že toto ešte v Európe nevidel“, ktoré naplnili: definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa ust. § 31 a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo navrhovateľovi uložila sankciu podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní vo výške 3320 eur. Zároveň Rada rozhodla, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní „Uložením pokuty nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázala Rada na ust. § 31 a ods. 3, 4 zákona č. 308/2000 Z. z. týkajúce sa skrytej mediálnej komerčnej komunikácie a zároveň poukázala na príslušný prepis monitorovaného vysielania ohľadne príspevku „Nová pôrodnica“ so sídlom v Bratislave, ktorý odznel v programe Nočný žurnál+, ktorý je spravodajským programom. Príspevok informovať o zriadení nového zdravotníckeho zariadenia - pôrodnice, ktorej sídlom sa stalo súkromné sanatórium Y. keď v príspevku o otvorení zariadenia informoval divákov moderátor TA3, redaktorka TA3, riaditeľ sanatória Y. a zástupca primára pre ambulantnú starostlivosť. Hoci bol príspevok zaradený ako informačný v spravodajskom programe, tak v jeho obsahu je neprehliadnuteľný propagačný charakter prezentovaných informácií a jednotlivé vyjadrenia Rada vyhodnotila ako propagačné vo vzťahu k tomuto zariadeniu. Jednalo sa o spôsob zainteresovanej prezentácie informácií so zdôraznením bezkonkurenčnosti prístrojového vybavenia kliniky, komfortu, luxusného vybavenia izieb a nadštandardných služieb, ktoré budú budúcim klientom poskytované a v závere príspevku, bola oznámená informácia o možnom preplácaní a hradení nadštandardných služieb pôrodnice zdravotnými poisťovňami. Podľa Rady došlo príslušným príspevkom k naplneniu jednotlivých konkrétnych kritérií uvedených v § 31a ods. 3 zákona o vysielaní a príslušných päť kritérií bolo naplnených kumulatívne pričom ide o tieto kritéria:

1. zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia,
 2. vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu odvysielal v rámci programu,
 3. informácia priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno,
 4. informácia je zámerne využívaná na propagačné účely,
 5. mohla by vzhľadom na svoju povahu viesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie,
- Rada ďalej poukázala na to, že predmetný príspevok bol zaradený do vysielania v spravodajskom programe a preto bolo prirodzené očakávanie recipienta, že bude mať „informatívno - spravodajský charakter“. Spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom však príspevok nadobudol výrazne propagačný charakter, ktorý nie je možné označiť za náhodný, mimovoľný a propagačný charakter príspevku nie je vyvodенý automaticky z pozitívneho obsahu príspevku, ale práve zo spôsobu a rozsahu prezentácie konkrétneho zariadenia a ním poskytovaných služieb. Spôsob a rozsah prezentácie zariadenia a teda celkový obsah príspevku mohol navrhovateľ ovplyvniť ešte pred jeho zaradením do vysielania a pokiaľ mal na obsah príspevku redakčný dosah, je zjavné, že propagačný charakter prezentovaných informácií nie je náhodný. A argumentáciu účastníka konania o plnení si povinnosti zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielania programovej služby považuje Rada za bezpredmetnú, nakoľko nie je možné odôvodňovať porušenie jednej zákonnej povinnosti plnením si inej a preto tvrdenie, že plnením si jednej zo zákonných povinností musí nevyhnutne dôjsť k porušeniu inej je absurdné. Z prepisu príspevku vyplýva, že z vyjadrení riaditeľa sanatória Y. a zástupcu primára treba mať za to, že títo respondenti pozitívne hodnotili kvalitu zariadenia, čím ho priamo propagovali. Predmetný príspevok tým, že bol zaradený do vysielania v spravodajskom programe, tak recipient v takomto príspevku očakával spravodajské informácie čisto informačného charakteru a to bez propagačných prvkov a preto spôsob spracovania a obsahu príspevku mohol nepochybne viesť recipienta do omylu o charaktere prezentovaných informácií. Pokiaľ sa týka kritéria zámernosti, toto je považované za naplnené z dôvodu predchádzajúcej redakčnej prípravy príspevku pred jeho uvedením do vysielania. Poskytnutie odplaty alebo inej hodnoty, je len príkladom výpočtom prípadov, kedy je kritérium zámernosti považované za naplnené, čo však nevylučuje, aby toto kritérium bolo naplnené aj v inom prípade. Rada ďalej poukázala na skutočnosť, že navrhovateľ bol už za porušenie povinnosti uvedenej v § 31 a ods. 4 zákona o vysielaní už sankciovaný právoplatnými rozhodnutiami Rady (do 14. decembra 2009 povinnosti podľa § 32 ods. 12 zákona o vysielaní) a to RL/3/2009, RP/27/2010 a

nakoľko ide o opakované porušenie povinnosti uložila Rada navrhovateľovi : sankciu podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2002. Z. z. - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2002 Z. z. Rada v závere svojho rozhodnutia uviedla, že pri určovaní výšky sankcie vzala do úvahy najmä: závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania a mieru zavinenia a poukázala na skutočnosti ktorými dôvodila naplnenosť týchto kritérií pre určenie výšky sankcie.

Proti rozhodnutiu Rady podal opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jej rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Podľa navrhovateľa neboli naplnené viaceré zo znakov skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, minimálne kritériá zámernosti využívania informácie na propagačné účely, uvedenia verejnosti do omylu a podstate informácie a odplatnosti informácie neboli jednoznačne naplnené. Účelom príspevku nebolo propagovať služby, aktivity, ani obchodné meno žiadneho konkrétneho subjektu, ale informovať verejnosť o novom zdravotníckom zariadení so všeobecne prospešným účelom a príspevok mal v prvom rade informatívno-spravodajský charakter a nie je možné vylúčiť, aby aj informačné príspevky mali výlučne pozitívny obsah a z jeho pozitívneho obsahu nemôže byť automaticky vyvodzovaný ich propagačný charakter. Aj z názvu príspevku vyplýva, že išlo o informácie o určitej novinke. Bola upriamená pozornosť diváka aj na pozitívne, hoci ojedinelé skutočnosti vo sfére zdravotníctva. Navrhovateľ nesúhlasil so stanoviskom Rady, že by celý obsah príspevku bol venovaný propagácií súkromného sanatória Y., pretože svojím obsahom ani formou spracovania nesmeroval k propagácii žiadneho konkrétneho subjektu, tovarov, služieb ani konkrétneho zariadenia. Vybavenie, komfort a služby sanatória a jeho návštevnosti, ani žiadnym spôsobom ho propagovať. Služby sanatória boli prezentované na takej úrovni, na akej reálne sú. Divák nebol žiadnym spôsobom nabádaný na využitie služieb tohto sanatória, neboli mu sprostredkované informácie o cene a nebol nabádaný a motivovaný využiť uvedené služby zariadenia. Išlo o reláciu „Nočný žurnál“, ktorá poskytuje krátke výstižné a zaujímavé informácie o aktuálnom dianí. Ku komplexnosti poskytovaných informácií nevyhnutne patrilo aj uvedenie názvu sanatória, druhu a úrovne poskytovaných služieb, a však nie so zámerom propagovať ho, ale jednoducho identifikovať predmet príspevku. Verejnosť podľa navrhovateľa očakáva v obdobnom type relácií aj prípustnú mieru informovania spojenú s určitými osobami, spoločnosťami, značkami, názvami atď. Z celkového kontextu a spôsobu spracovania príspevku ako prioritná vyplynula informácia o existencii ďalšieho zariadenia s kvalitnými službami (v súlade s týmto sa v príspevku objavila aj informácia, že sanatórium Y. je len ďalším súkromným sanatóriom k doterajším trom na Kramároch, v Ružinove a v Petržalke), a nie podnecovanie a nabádanie na využitie spomínaných služieb, ani porovnávanie s inými obdobnými službami a zariadeniami a jednoznačne vyzdvihovanie oproti konkurencii. Navrhovateľ trvá na tom, že nebol žiadnym spôsobom a nikým požiadaný o odvysielanie propagačných informácií a za odvysielanie informácií nedostal žiadnu odplatu ani inú protihodnotu. Podľa navrhovateľa nezákonnosť rozhodnutia Rady spôsobuje aj jeho nepreskúmateľnosť v časti uloženej sankcie, pretože zohľadniť všetky kritériá taxatívne vymenované v § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/24/1996.

Rada sa písomne ku opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadrila a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jej napadnuté rozhodnutie potvrdil. Opätovne poukázala na dôvody svojho rozhodnutia. S otázkou naplnenia kritérií skrytej mediálnej komerčnej komunikácie sa taktiež dostatočne v dôvodoch rozhodnutia vysporiadala a vyplýva z nich, že predmetné kritériá zámernosti poukázala na i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/101/2001. Pri posudzovaní naplnenia kritérií, skrytej mediálnej komerčnej komunikácie nie je podstatné, či vysielaný komunikát recipienta priamo nabáda využívať určitý produkt či službu, ani či vykazuje znaky zámerného manipulovania a využívania výrazových prostriedkov štandardne sa vyskytujúcich v reklamnej praxi. Práve z tohto dôvodu zákon o vysielaní zakotvuje dva rozdielne inštitúty - reklamu a skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu a práve pri tomto druhom inštitúte ako vyplýva z jeho zákonnej definície e potrebné posúdiť, či informácia priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno. Produkt či služba teda môže byť propagované aj nepriamym spôsobom, čo logicky vyplýva už zo samotného názvu tohto inštitútu - skrytá mediálna komerčná komunikácia. Rada preto považovala túto argumentáciu navrhovateľa za bezpredmetnú. Rada taktiež uviedla, že pri určovaní výšky sankcie sa riadila a zaoberala všetkým i zákonom stanovenými kritériami, pretože na strane 9 napadnutého rozhodnutia sú výslovne špecifikované kritériá ako závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, miera zavinenia a pri tejto špecifikácii je výslovne uvedené, že: „Rada pri určovaní výšky

sankcie vzala do úvahy najmä...“. Taktiež Rada vzala pri rozhodovaní do úvahy tiež trvanie a následky porušenia povinnosti, spôsob porušenia povinnosti navrhovateľom. Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu

Bezdôvodného obohatenia a preto táto skutočnosť nemala v konečnom dôsledku vplyv na určenie výšky pokuty. Rada vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu došlo, ako aj fakt, že sa jednalo u navrhovateľa o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z., na základe podaného opravného prostriedku preskúmal rozhodnutie odporcu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporcu a vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánu verejnej správy.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 419-PLO/O-5119/2011, ktoré bolo doručené navrhovateľovi dňa 16. septembra 2011. V spise sa nachádza výzva na vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorá bola navrhovateľovi doručená, stanovisko navrhovateľa k správne konaniu doručené odporcovi, pracovný materiál Kancelárie Rady spolu s prepisom dotknutého programu.

Obsah odvysielaného príspevku nebol medzi účastníkmi konania sporný. Sporným zostalo právne posúdenie veci, či odvysielané informácie naplnili kritéria definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu.

Podľa § 31 a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. skrytá mediálna komerčná komunikácia je zakázaná.

Pri právnej kvalifikácii daného skutku vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z ustanovenia § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., skúmal či bolo kumulatívne splnených všetkých päť podmienok na to, aby mohol byť navrhovateľ postihnutý za správny delikt spočívajúci v porušení zákazu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, pričom dospel k záveru, že podmienka propagačného účelu informácie bola skutočne naplnená.

Odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol, že propagačný účel zákon č. 308/2000 Z. z. nedefinuje a možno ho stotožniť s reklamným účelom. Zákomom č. 498/2009 Z. z. sa inštitút skrytej reklamy zmenil na inštitút skrytej mediálnej komerčnej komunikácie a reklamný účel sa zmenil na propagačný účel. To znamená, že sa zmenil len názov inštitútu, pričom zmysel predmetného ustanovenia zostáva rovnaký. Jediná zmena ktorá touto novelou nastala, bolo rozšírenie povinného subjektu a to aj na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Pojem reklamný účel nie je v zákone definovaný a teda spadá do kategórie neurčitých pojmov. Pre neurčité pojmy platí zásada, že je vo výlučnej kompetencii správneho orgánu v procese aplikácie, aby vymedzil ich obsah.

Podľa názoru Rady, informácie ktoré odzneli v rámci predmetného príspevku „Nová pôrodnica“ obsahovali výlučne pozitívne kvalitatívne hodnotenie pôsobenia tohto pracoviska, ktoré prezentovali príslušní respondenti pričom niekoľkokrát túto spoločnosť prezentovali v superlatívoch. Po zhodnotení kvalitatívnej a kvantitatívnej stránky odvysielaných informácií, dospel odporca k záveru, že tieto informácie prezentovali imidž tohto pracoviska v pozitívnom svetle, v dôsledku čoho došlo k propagácii

obchodného mena a aktivít tejto spoločnosti.

Odporca nespochybňuje fakt, že niektoré z uvedených informácií boli prezentované za účelom informovať verejnosť. V programe okrem týchto informácií zazneli aj informácie, ktoré mali nepochybne propagačný charakter. Po posúdení príspevku z hľadiska celkového kontextu bol odporca toho názoru, že jeho propagačný charakter prevažoval nad charakterom informačným.

Pojem propagačný účel je pružným právnym pojmom, ktorý musí byť správnym orgánom interpretovaný. Najvyšší súd dodáva, že pružné právne pojmy nie je možné presne právne definovať, ich obsah sa môže meniť, býva podmienený okolnosťami prípadu, na ktorý sa aplikuje právna norma. Preto orgán aplikujúci právo musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne a ak dospeje k záveru, že na daný skutkový stav je potrebné takúto normu, ktorá obsahuje neurčitý právny pojem aplikovať, svoje rozhodnutie musí odôvodniť, pričom následne správny súd preskúmava iba to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa oboznámil s prepisom odvysielaného príspevku „Nová pôrodnica“ a stotožnil sa s názorom Rady, že z hľadiska celkového kontextu propagačný charakter príspevku prevažoval nad charakterom informačným. Najvyšší súd súhlasí s názorom Rady, že informácie ktoré odzneli v rámci predmetného príspevku obsahovali výlučne pozitívne kvalitatívne hodnotenie na dané pracovisko, ktoré v neporovnateľnom rozsahu prevažovali v porovnaní s informáciami, ktoré by mali tvoriť podstatu príspevku, teda aby bolo možné konštatovať, že išlo výlučne o príspevok informačného charakteru. V danom prípade je potrebné prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že príspevok bol odvysielaný v rámci programu v spravodajskej relácii. Pri výklade je dôležitý i tento kontext.

Podstata skrytej mediálnej komerčnej komunikácie spočíva v odvysielaní v rámci programu informácií, ktoré majú propagačný účel, tzn. že adresátovi sa skryto odporúča napr. poskytnutie služby, propaguje sa obchodné meno alebo aktivity spoločnosti, teda ide o prezentáciu majúcu za cieľ komerčne pôsobiť na divákov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa taktiež stotožňuje s argumentáciou Rady, že v danom prípade došlo k naplneniu všetkých päť kumulatívnych zákonných podmienok k tomu, aby bolo možné konštatovať, že odvysielaním predmetného príspevku došlo k naplneniu skutkovej podstaty ust. § 31a ods. 3 zákona o vysielaní. Rada vo svojom rozhodnutí sa dôsledne a transparentne zaoberala otázkou naplnenia jednotlivých zákonných kritérií pre posúdenie inštitútu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie.

Taktiež, čo sa týka otázky naplnenia zákonných kritérií pre uloženie sankcie, je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že Rada sa jednotlivými kritériami pre uloženie sankcie dôsledne zaoberala, ako to vyplýva z dôvodu jej napadnutého rozhodnutia. Taktiež Rada riadne zdôvodnila i skutočnosti, že navrhovateľ bol už v minulosti opakovane sankcionovaný pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a to právoplatnými rozhodnutiami Rady. Správne preto postupovala Rada, keď pristúpila k uloženiu sankcie navrhovateľovi v zmysle ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom v zmysle ust. § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný, nepriznal náhradu trov konania. Rade náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.